

Kde nájsť pokoj a spokojnosť pre dušu?

Takmer v každom meste a mestečku je škola, nemocnica a nejaký ten zábavný podnik. To preto, že máme smäď po poznaní, po živote a šťastí. A keď tak ideme ulicou s touto svojou trojitou túžbou, škola nás volá, vstúp, podám ti pravdu... Nemocnica otvára bielu náruč a sľubuje predĺžiť nám život. A zábavný podnik nám spieva do ucha: Pomôžem ti zabudnúť na bolesť a starosti... V škole sa pýtame: „Podávate nám všetku pravdu a môžeme si byť istí, že je to tak, ako učíte?“ Odpoveď znie: „To, čo dávame, je pravda nateraz, zakiaľ ju neprekoná nové poznanie a nenahradí iná teória.“ V nemocnici: „A keď ste ma dali do poriadku, už neumriem?“ „Zatiaľ nie – povedia s úsmevom – zázraky nerobíme a nesmrteľnosť nevieme zabezpečiť.“ V zábavnom podniku: „Mohol by som zostať u vás natrvalo? Tak dobre mi je tu s tým, alebo s tou...“ „Prepáčte, zatvárame...“ A sme znova v uliciach, smädní po šťastí ako predtým, ale opäť nespokojní a neistí. A ak šťastie aj občas pocítíme, hneď sa v nás ozve túžba po tom, aby neprestalo, aby trvalo večne a aby sme mali istotu, že sa už nepominie. Je to naša skrytá túžba po živote, ktorý by nám umožnil mať ho bez pomyslenia, že by sa šťastie mohlo raz skončiť. Ak nám má pozemské šťastie chutiť, potrebujeme k nemu korenie pravdy a istoty, že taký život šťastia a istoty aj jestvuje. Potrebujeme nádej, že to najlepšie je stále pred nami. Na námestí, do ktorého sa zbiehajú všetky ulice, stojí kostol. Vchádzame doňho so svojimi neistotami, so svojím nepokojom, túžbami a bolesťami a počúvame v tichom poloprázdne Kristovu reč, ktorú povedal s veľkým hlasom v jeruzalemskom chráme: „Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije!“

Brat, sestra to, čo Kristus hovorí a čo práve počúvame, nie je trúfalá propaganda na získanie čím väčšieho počtu stúpencov. To je s istotou ohlasovaná pravda na nasýtenie toho nášho stále sa vracajúceho smädu po šťastí a po trvalom živote. Ak mu uveríme a priblížime sa k nemu úplne, nájdeme jedno i druhé. A okrem toho sa staneme my malí, možno bezvýznamní ľudia neviditeľným strediskom duší, do ktorých bude cez nás pretekať Kristova pravda, život a pokoj. „A z jeho vnútra potečú prúdy živej vody“ – hovorí Pán. A my dodávame: Aká škoda pre našu dušu, Cirkve a svet vôkol nás, že iba tak zriedka, tak bojzhlivo pijeme a tak lenivo sprostredkujeme vodu života, ktorú nám dáva Kristus skrze svojho Ducha.

Boh nám ponúka už tu na zemi skusovať aspoň z časti nebo. Vtedy, keď sme s Bohom a vieme, že nás má rád. Vtedy, keď sa vieme zveriť do jeho otcovských rúk. Vtedy, keď sme vierou presvedčení, že On sám nás vedie, spravuje, ochraňuje, že On všetko o nás a vie a všetko môže... Vtedy, keď s vierou i láskou prichádzame k nemu a odovzdávame sa v dôvere do jeho rúk vo vedomí, že On nikdy nikoho nesklamal a nesklame ale vždy stojí pri nás a zahŕňa nás svojou Božskou nekonečnou láskou. On sám nám dá dostatok poznania, ktoré nasýti našu túžbu vedieť. Dá nám dostatok zdravia a sily. A dá nám i dostatok radosti a pokoja pre našu dušu. Dá nám to už tu a v plnej miere nám to dá, keď budeme u Neho.

*Vodcovi veľkej armády
nech sa česť, úcta vzdáva vždy!
Hľa, Ignác činom, povelom
vojsko si vedie za cieľom.*

*Jedna ho láska stravuje,
k tomu, čo v nebi kraľuje,
a len to veľkým nazýva,
čo Božiu slávu zväčšuje.*

*Seba a svoj šík zasväť
aj do najväčších obetí,
by práva Krista hájili
a hradby temna dobyli.*

*Na pokyn Ducha udáva
bezpečnú cestu ku spásu,
bo jeho myseľ hlbavá
plán tvorí s'aby v nadčase.*

*Nadšené žiaci pobežia
aj na odlahlé pobrežia
a nesú v čnosti, vo slove
základy k Božej budove.*

*Trojici sláva trojaká
za príklad tohto vojaka,
čo vztýčil pred nás zástavu:
Všetko len Bohu na slávu!
Amen.*

Hymnus na sviatok sv. Ignáca z Loyoly

Žijeme z odrobín, nie z chlebov

Každý z nás má rád senzácie, mimoriadne udalosti, keď sa deje niečo nezvyčajné. Napríklad zázraky, o akých čítame v dnešnom evanjeliu rozmnoženie chleba.

Také veci sa však nestávajú každý deň, ba väčšina ľudí ich nezažije ani raz. Z čoho potom vyplýva dôležitá

pravda: Zázraky sú potrebné na upevnenie našej viery, ale žiť sa z nich nedá. Rozmnoženie chleba je veľký zázrak a pomohlo mnohým, ale oveľa viac bolo tých, ktorým nepomohlo. Možno aj preto Pán Ježiš pridáva naoko zanedbateľnú, ba na prvý pohľad priamo nezmyselnú vetu:

„Pozbierajte zvyšné odrobiny, aby nič nevyšlo nazmar!“ (Jn 6, 12). Niektorí učenici mohli protirečiť: Načo? Veď ak bude treba, chlieb ešte rozmnožíš, nemusíme sa zabávať s odrobinkami, keď máš moc spraviť vždy toľko, koľko potrebujeme. Pán Ježiš napriek tomu pripomína, aby nič nevyšlo nazmar... Akoby nám chcel povedať: Žijete z odrobín, nie z chlebov. Zbierajte ich!

V každodennom živote má táto, pravda veľké uplatnenie. Človek ľahko sklzne do hľadania senzácií a nových, veľkých udalostí. Ale Pán ich tak často neposiela. Niekedy si ich niektorí musia aj vymyslieť... To však nie je správne. Oveľa lepšie, potrebnejšie a reálnejšie je zbierať odrobiny. Ako? Napríklad na konci dňa sa obzrieť späť a ďakovať Pánovi za to, za čo sme mu možno ešte nikdy nepoďakovali. Všimnúť si drobnosti, ktoré nám posiela. Iba taká obyčajná cesta autom, ktorú robíme každý deň, možno už mnohé roky. Stačí jeden vypadnutý káblík, prederavená hadička na brzdách, alebo malá nepozornosť a vôbec nemusíme prísť tam, kam sme mali namierené. Nám sa však nič nestalo. Už dlhé roky nie. No nedokázali sme sa za to nášmu Otcovi poďakovať. Nevšimli sme si túto odrobinku, ktorú nám daroval. A mohli by sme si všímať a zbierať ďalšie a ďalšie. To, že chodíme, že sa hýbeme, že môžeme vstať i sadnúť si, že sa môžeme nadýchnuť i vydýchnuť. Pre nás to nič neznamená, ale pre mnohých chorých to môže byť absolútna nemožnosť.

Možno máme niekedy chuť šomrať na Pána Boha, že sa o nás nestará, dokonca mu to vykričať. Nerobme to, začnime zbierať odrobiny, ktoré nám posiela. Keď sa nad nimi zamyslíme, zbadáme, že to nie sú až také maličkosti, ako srne si mysleli, a zistíme, že sa z nich dá celkom slušne vyžiť. Hlavne keď za nimi vidíme nekonečnú Božiu starostlivosť o všetky detaily nášho života. Nereptajme teda, zbierajme...

MARIÁN BUBLINEC

Úmysly Apoštolátu modlitby August 2006

Všeobecný: Aby sirotky mali všetku potrebnú starostlivosť, nevyhnutnú pre svoju ľudskú a kresťanskú formáciu.

Misijný: Aby si kresťania uvedomili svoje povolanie byť misionárom v každom prostredí a vo všetkých okolnostiach.

Úmysel KBS: Nech po vzore Preblahoslavenej Panny Márie kráčame cestou Božích príkazov, aby nás Boh raz vzal k sebe do neba.

Porciunkulové odpustky: Dňa 2. augusta možno vo farských a katedrálnych kostoloch získať úplné odpustky „Porciunkuly“. Skutok predpísaný na získanie odpustkov je nábožná návšteva kostola spojená s Modlitbou Pána (Otčenáš) a vyznaním viery (Verím v Boha). Okrem toho treba splniť tri podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Sv. Otca (napr. Otče náš, Zdravas' a Sláva). (Ench. Indulgentiarum, conc. 35). Tieto odpustky možno získať aj vo františkánskych kostoloch.

Spovedanie

Utorok od 17:00

Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 17. týždni cezročného obdobia

1.VIII. utorok

18.00 na úmysel ordinára

2.VIII. streda

18.00 Poďakovanie Božskému srdcu a Panne Márii za požehnané dožitie roky

4.VIII. piatok - prvý piatok

18.00 + Anton Neščák, manž. Anna a deti

5.VIII. sobota

18.00 + Marián Novota

Upratovanie kostola č.d. 151- 175

6.VIII. Nedeľa Premenenia Pána

8.00 za farníkov

9.15 + Rozália Kulifajová (30dní)

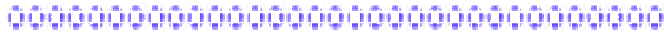
Liturgický kalendár

31.VII. pondelok	sv. Ignác z Loyoly
1.VIII. utorok	sv. Alfonz Mária de Liguori, biskup a uč. Cirkvi
2.VIII. streda	sv. Euzébius Vercellský, biskup
3.VIII. štvrtok	sv. Peter, biskup, sv. Lýdia
4.VIII. piatok	sv. Ján Mária Vianney, kňaz, prvý piatok
5.VIII. sobota	Výročie posv. hlavnej mariánskej baziliky v Ríme

Slovo na dnes

Slúžme Pánovi zbožne a spravodlivo; on nás
vyslobodí z rúk našich nepriateľov.

Antifóna k Zachariášovmu chválospevu

SMUTNÉ VRBY NEBERIEME

Nepriateľské voči nám je všetko, čo sa nám snaží nejakou spôsobom uškodiť. Niekedy v tom rozpoznávame konkrétnych a dobre známych ľudí, inokedy za tým tušíme zlobu neznámych ľudí a veľmi často sa v tom vôbec nemôžeme vyznať. Nechápeme príčinu a o to viac vnímame sami seba ako obeť. Ako obeť, ktorá sa nešťastnou náhodou ocitla medzi pomyselnými ozubenými kolesami. Väčšinou sa nemôžeme veľmi účinne brániť, a tak sa tým trápime. Pripadáme si bezmocní, pretože nevieme, kadiaľ z toho von. Kadiaľ uniknúť. Je vôbec nejaký únik?

Spoločnosť sa na Pána je ľahké, je to prejav dôvery voči nemu. To mu iste lichotí. On ale od nás očakáva aj aktívnu spoluprácu. Múdri starci hovorievali: „Človeče, pomôž si, aj Pán Boh ti pomôže.“ Ich postoj vyjadruje aj antifóna: „Slúžme Pánovi zbožne a spravodlivo; on nás vyslobodí z rúk našich nepriateľov.“ Ide teda o to, nenechať sa rozdrviť a rozomlieť všetkými tými „nešťastnými náhodami“, ale aktívne spolupracovať s Prozreteľnosťou. Povedzme, že svoj problém vyriešiť nemôžem, pretože to nie je v ľudských silách. Ale určite môžem zmierniť bolesť a možno i vyriešiť hociktorý problém ľudí okolo seba. Presne toto odo mňa Boh očakáva. Týmto spôsobom fungujú tie jeho „náhodičky“. Tu niekde je asi ich liaheň. Boh posielal do sveta svojich vyslancov, poveruje ich konkrétnymi úlohami a dáva im všetko, čo na splnenie úlohy potrebujú. Ak sa však od rána do večera zaoberáme len svojou vlastnou boliestkou, zadanie prepočujeme a úlohu nesplníme.

Stojí za to pozrieť sa občas na dianie okolo seba a na všetky tie „nešťastné náhody“ z väčšieho nadhľadu. To preto, aby sme pochopili alebo vytušili o niečo viac súvislostí a pre ďalšiu cestu zvolili správny smer. Máme na výber. Môžeme pod svojím krížom padať, tváriť sa utrápene a byť sklesnutí ako smutná vrbá. Mimochodom, keď sa vraj nejaká taká bytosť chcela stať karmelitánkou, svätá Terézia ju odmietla: „Smutné vrby neberieme.“ Určite vedela prečo. Božím vyslancom - anjelom pre druhých - sa môže stať aj človek, ktorý sám nesie veľmi ťažký kríž. A ručím za to, že na to dostane aj patričnú silu, ak o ňu bude stáť a prosiť. Žiadny konkurz robiť nemusí. Stačí sa len vzchopiť, otvoriť svoje srdce potrebám druhých a Bohu povedať: „Tu som.“

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Pravda nás oslobodí

„Židom, ktorí mu uverili, Ježiš povedal: „Ak ostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi, poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí“ (Jn 8, 31-32). Sme povolani byť svedkom Boha, ktorý je pravda a chce pravdu. Osme Božie prikázanie „Nebudeš krivo svedčiť proti svojmu bližnému“ zakazuje prekrúcať pravdu. Previnenia proti tomuto prikázaniu sú základnými neverami voči Bohu.

Človek od prirodzenosti smeruje k pravde. Je povinný rešpektovať ju a dosvedčať. „Ľudia by nemohli spolunažívať, keby si vzájomne nedôverovali, keby si navzájom nehovorili pravdu,“ hovorí sv. Tomáš Akvinský. Pravda ako správnosť v ľudskom konaní a v ľudskej reči sa volá pravdivosť, úprimnosť alebo priamosť.

Kresťan má vydávať aj svedectvo o Ježišovi Kristovi. Toto svedectvo spočíva v slovách a v skutkoch viery. V situáciách, ktoré vyžadujú svedectvo viery, ju má kresťan jednoznačne vyznať. Najvyšším svedectvom o pravde viery je mučeníctvo.

Previnenia proti pravde

Ak sa nejaké tvrdenie, ktoré je v rozpore s pravdou, vyjadrí verejne, nadobúda osobitnú závažnosť. Pred súdom je to falošné svedectvo; ak sa koná pod prisahou, ide o krivú prisahu. Takéto konanie vážne ohrozuje vykonávanie spravodlivosti a správnosť rozsudku.

Každý človek má právo, aby sa rešpektovalo jeho dobré meno. Kto však - hoci aj mlčky - bez dostatočného podkladu pripúšťa ako pravdivú morálnu chybu bližného, previňuje sa nerozvážnym posudzovaním. Kresťan by mal byť ochotnejší vysvetľovať si nejasný výrok bližného skôr po dobrom, než ho odsúdiť. Ohovárania sa dopúšťa ten, kto bez objektívne platného dôvodu odhaľuje chyby a previnenia bližného osobám, ktoré o nich nevedia. Osočovanie je tvrdenie v rozpore s pravdou, ktoré poškodzuje dobré meno druhých a dáva príležitosť na mylné úsudky o nich. Ohováranie a osočovanie ničia dobré meno a česť bližného.

Zavrhnutie hodné je také správanie či reči, ktoré lichotením, pochlebovaním alebo povolnosťou povzbudzujú a utvrďujú druhého v jeho zlých skutkoch. Pochlebovanie je ťažkým hriechom, ak sa človek stáva spoluvinníkom nerestí či iných ťažkých hriechov; ak však vychádza iba z túžby vyhnúť sa zlu, uspokojiť potrebu či dosiahnuť oprávnené výhody, je ľahkým hriechom.

Chvastanie je previnením proti pravde. To platí aj o irónii, ktorá chce niekoho znevážiť zosmiešňovaním určitej črty. Odsúdeniahodné je systematické falšovanie pravdy v totalitných štátoch.

Lož

Najpriamejším previnením proti pravde je lož. Klamať znamená hovoriť alebo konať proti pravde s cieľom uviesť do omylu. Závažnosť ľži sa posudzuje podľa povahy pravdy, ktorú deformuje, podľa okolností, podľa úmyslu klamára a podľa škôd, ktoré utrpeli tí, čo sa stali jej obeť. Lož je sama osebe všedným hriechom, no stáva sa smrteľným, keď vážne narušá čnosť spravodlivosti a lásky.

Každé previnenie proti spravodlivosti a pravde ukladá pôvodcovi previnenia povinnosť nápravy, a to aj vtedy, keď sa mu odpustilo. Ak toho, kto utrpel škodu, nemožno odškodniť priamo, treba mu dať v mene lásky morálne zadostučinenie.

Tajomstvo

Spovedné tajomstvo je posvätné a nemôže sa prezradiť pod nijakou zámenkou.

Úradné tajomstvá, ktorými sú viazaní politici, vojaci, lekári či právnicki, alebo dôverné informácie zverené pod pečaťou tajomstva sa majú zachovávať, okrem výnimočných

prípadoch. Tie nastanú vtedy, keby zachovanie tajomstva malo spôsobiť človeku veľmi ťažké škody, ktorým by sa dalo vyhnúť iba vyzeraním pravdy.

Každý má zachovávať náležitú zdržanlivosť voči súkromnému životu ľudí. Právo na komunikovanie pravdy nie je absolútne. Rešpektovanie súkromného života a spoločné dobro sú dostatočné dôvody, aby sa mlčalo o tom, čo sa nemá vedieť.

Komunikačné prostriedky

Informovanie pomocou masmédií má byť v službe spoločného dobra. Spoločnosť má však právo na informácie, ktoré sa zakladajú na pravde, slobode, spravodlivosti a solidarite. Zodpovední za tlač majú pri šírení informácií už z dôvodu svojho povolania povinnosť slúžiť pravde a nenarúšať lásku. Novinári sa majú usilovať rešpektovať povahu faktov a hranice kritického úsudku o osobách, ako aj vyvarovať sa pokúšeniu osočovania.

Zhrnutie:

- Ľudia by nemohli spolunažívať, keby si vzájomne nedôverovali, keby si navzájom nehovorili pravdu.
- Kresťan sa nemá hanbiť za svedectvo v prospech nášho Pána.
- Rešpektovanie dobrého mena a cti osôb zakazuje každý postoj a každé slovo ohovárania alebo osočovania.
- Lož spočíva v tom, že niekto hovorí nepravdu s úmyslom oklamať blížneho.
- Previnenia proti pravde vyžadujú nápravu.
- Spovedné tajomstvo je posvätné a nemôže sa prezradiť pod nijakou zámenkou.
- Úradné tajomstvá sa majú zachovávať.
- Spoločnosť má právo na informácie, ktoré sa zakladajú na pravde.

tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Za každou polovičatosťou stojí
bud' amaterizmus,
alebo neúprimnosť.
Ich rukopis sa prejavuje veľmi často
u mnohých ekologických aktivistov.
Tak ako hlučne volajú po čistej vode,
čistom vzduchu,
pôde, ovzduší a čistých potravinách,
teda po všetkom okolo nás,
o to viac mlčia o čistote čohosi dôležitejšieho.
O vnútornom priestore človeka.
O čistom srdci,
čistom konaní,
čistých úmysloch
alebo čistých medziľudských vzťahoch
od nich veľa nepočujem.

Max Kasparů „Šum z pien“

Sv. Peter Julián Eymard **2. august**

Petra Juliána Eymarda za predchodcu eucharistických kongresov. Tento francúzsky svätec prešiel dvoma rehoľami i pastoráciou, kým realizoval svoju túžbu založiť spoločnosť zasvätenú uctievaniu Najsvätejšej sviatosti. Na svet prišiel 4. februára 1811 v La Mure.

Jeho otec bol tesár, dobrý majster, ale priveľmi lípol na hmotných veciach. Petra vychovávala k láske k Bohu najmä matka. Vďaka jej zbožnosti a príkladu už od malička šíril veľkú náklonnosť k Bohu a hodiny kľáčať pred svätostánkom. V kostole trávil veľa času, lebo ako tvrdil, tam sa cítil najbližšie k Bohu. Keď jeho sestra po prvý raz pristúpila k svätému prijímaniu, prosil ju: „Modli sa za mňa, aby som sa stal

kňazom!“ A sám ako dvanásťročný sľúbil Bohu, že mu zasväť svoj život v službe oltára. Splniť tento záväzok však nebolo ľahké. Otec chcel mať z neho pokračovateľa v remese a nedovolil mu študovať. Peter sa preto sám učil latinčinu a ako 16-ročný získal štipendium. Až roku 1829 mu otec dovolil vstúpiť do noviciátu Kongregácie oblátov Nepoškvrneného počatia. Pre chorobu musel Peter spoločnosť opustiť, no roku 1831 začal študovať v seminári v Grenobli. Dňa 20. júla 1834 prijal kňazskú vysviacku, rodičia sa tohto okamihu už nedožili. Hneď na začiatku kňazskej služby si získal srdcia veriacich najmä osobným príkladom. Hodiny trávil v adorácii, modlitbu spájal s prísnu disciplínou a jeho metódy apoštolátu boli síce jednoduché, ale účinné natoľko, že počas druhého roku jeho pôsobenia všetci jeho farníci na Veľkú noc pristúpili k sviatostiam zmierenia a Eucharistie. Hoci plody jeho práce boli priam hmatateľné, Peter pociťoval samotu. Preto keď sa doočul o novej spoločnosti mariánskych kňazov, požiadal o povolenie zanechať pastoráciu. Noviciát ani nedokončil, a už bol vymenovaný za spirituála kolégia, neskôr za generálneho vizitátora a roku 1845 prevzal vedenie tretieho rádu Panny Márie. Aj v čase náboženských nepokojov si získaval srdcia veriacich i neveriacich. Ani vzbúrenci mu neublížili, lebo vedeli, koľko dobra robí. Ako štyridsaťročný pocítil počas modlitby vnuknutie založiť rehoľnú kongregáciu zasvätenú Najsvätejšej sviatosti. S podporou parížskeho arcibiskupa tento plán uskutočnil. Začiatky boli nesmierne ťažké - chýbali peniaze i povolania, k všetkému sa pridala i choroba. Veci sa dali do pohybu až s pomocou Márie Guilectiovej, ktorá sa stala predstavenou ženskej vetvy rehole nazwanej Služobnice Najsvätejšej sviatosti a so svojimi spoločníčkami organizovala ustavičnú poklonu Oltárnej sviatosti, prípravy na krst a sväté prijímanie. Túžbou Petra Juliána Eymarda bolo odkúpenie domu s Večeradlom v Jeruzaleme, no tento zámer sa mu nepodarilo realizovať. Vyčerávajúca práca, ako aj prísna životaspráva sa podpísali na jeho zdraví. Zomrel 1. augusta 1868 v La Mure. Za svätého ho 9. decembra 1962 vyhlásil pápež Ján XXIII.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

30.VII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890